

- Мара. Приближава се, огледва се наокоро и застава прѣдъ сестра си.
- Мара. / Оборила глава, непогледва /
дълго мълчание.
- М. Сестро, Тукъ е твоя братъ.
- Мара. Азъ нѣмамъ братъ.
- М. Тъй! / Като ударенъ въ главата, отпуща се на столъ и хваща главата си съ двѣ рѣдъ / тежко на България тогава!
- Мара. / Вдигнала глава твърдо / Недѣй намѣсва името на България.
- М. А какво е България безъ своя царъ?
- Мара. А какво България безъ Драгомира; безъ нейния прѣданъ и самоотверженъ българинъ?
- М. Слушай ..сестро...искахъ да не казвамъ думата сестро, слѣдъ като ти отричашъ моето братство, но азъ мисля...
- Мара. Какво мислишъ?
- М. Азъ неотричамъ, че сторихъ много грѣшки..признавамъ, че тая нощъ станахъ таква нѣща, които справедливо огорчиха душата ти...че ти и патриархата сте били прави...но защо не искашъ да разберешъ, че другъ изходъ нѣмахъ, защо не съзнаешъ, че азъ дѣйствахъ въпрѣки волята си, въпрѣки чувствата си на братъ...
- Мара. / става, полита да излезе и се спира /...но Какво ?...защо азъ трѣбва да бъда терзана съ нови въпроси? защо трѣбва да бъда поставена прѣдъ нови изпитания?
- М. / Съ умиление / Мислишъ ли, че азъ не съмъ измѣченъ; че азъ не съмъ подложенъ на изпитания; че азъ не съмъ поставенъ на разпятие...Мигаръ е леко на братъ, кога се раздѣля отъ сестра; Мигаръ е приятно на единъ даръ, когато постигва тѣй жестоко съ своя най смѣлъ, най честенъ воевода !
- Мара. Така! признавашъ ли, че Драгомиръ бѣше най смѣлия, най храбриня, най честния българинъ?
- М. Боже мой ! Но нѣма ли ти да се съгласишъ, че надъ всичко стои България...
- Мара. България- да!...не не разни Никодимовци, Владиславовци е...
- М. По дяволитѣ тия...Само да се мине бурята- ти ще видишъ...азъ ще се отърва отъ тѣхъ..Тѣ ще изкупятъ горчиво сѣдбата на Драгомира!
- Мара. Азъ се съмнявамъ.
- М. Вѣрвашъ ли обѣта сторенъ въ името на нашия роденъ край, въ нашата татковина...нима за тебе България...